

—Πρέπει να φύγουμε, λέμε, όσο έχουμε ακόμα μπροστά μας μέρα! "Αν κολλήσουμε τουλάχιστον θα πάμε στάς Σέρρας, με τὰ πόδια!

Ρωτάω τὸν φιλοξενουῦντά μας:
—Στενοχωρήσθε ἐδῶ;
—Διόλου. Ἡ δουλειά δὲν μᾶς δίνει καιρὸ γιὰ στενοχώρια!
"Ἐνα στενοχωρεῖ τὸν κόσμο μοναχά, τὸ ὅτι δὲν ἔχει ἀφθονές ἐφημερίδες!...
—Ἰσοσὸν τολύ, διαβάζει ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα;
—Διαβάζει;... Κανένας δὲν διαβάζει!
Μὰ τότε τί τις θέλει τίς ἐφημερίδες;
—Τίς κάνει...τοιγαρόχαρτο! Καπνίζουν ὄλοι καπνὸ ἀπὸ τὰ χωράφια τους, μὰ τοιγαρόχαρτο δὲν ἔχουν!... Ἀλλοίμονο λοιπὸν ἂν ἔλειπαν καὶ ἡ ἐφημερίδες!... Νὰ λοιπὸν καὶ μιὰ ἄλλη ἐκδούλευσις τοῦ Τύπου στὸ λαὸ πού δὲν τὴν ξέραμε ἀκόμα!...
***

Βουτιόμαστε στὶς λάσπες. Ἐδῶ βουλιάζει τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ θγάζουμε, ἐκεῖ βουλιάζουμε ἡμεῖς, λάσπη, λάσπη καὶ μόνον λάσπη. Ἐδῶ ὑπῆρχε ἕνα δρομάκι καὶ μπορούσαμε νὰ περάσουμε, μὰ πέρασαν ἡ φαγιάνα τῆς Ἐταιρείας πού κάνει τὴν ἀποξήρανσι καὶ ἔφαγε, κατέσκαψε, καταδάγκωσε τὸν τόπο καὶ κατέσκαψε τὰ χῶματα!... Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στάχουα βρεγμένα γέρουν καὶ στάζουν σταγόνες λαμπερές, σὰν χωριάτισσες πού γάζουν τὰ παπούτσιά τους, τὰ παντελιόνα τους, τίς κάλτσες, τίς κόνουν σαρίκι στὸ κεφάλι τους καὶ περνούν, βουτώντας τὰ γυμνά τους πόδια στὴ λάσπη ὡς τὸ γόνα.

Ἐκείνο τὸ «γλίτσι-γλίτσι», μοῦ θυμίζει ζύμμα!
Ἀπέναντί μας ἀσπρίζουν αἱ Σέρραι, σὰν νὰ μειδιοῦν. Καθάρισεν ἐκεῖ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἥλιος χαϊδεύει τὰ σπίτια, τὰ θουνά, καὶ καταλάμπει, ἀπὸ χαρὰ, τὰ λίγα συννεφάκια!... Στὰ ἴσους, πειὰ, ἀπόγιομα, ἀκούγονται ἀπὸ μακριὰ οἱ δόγγοι καὶ οἱ ἀπλησιαμένοι θρυχηθμοὶ τῶν αὐτοκινήτων, πού βουλιάζαν καὶ βάζουνε ὅλη τὴ δύναμι ἐμπρός, μὰ δὲν μποροῦν νὰ βγοῦνε!... Ἀντηχεῖ ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τὴν ἀγωνία τους.
***

Τέλος, Θεὸς μᾶς ἔσπρωξε, Θεὸς μᾶς ἔθγαλε, Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ φτάσουμε στάς Σέρρας.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα ἕξι παρὰ τέταρτο. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγεται ἐρχόμενο τὸ τραῖνο, πού κατεβαίνει γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Ἐνα αὐτοκίνητο καὶ ἴσια στὸ σταθμό.

—Καὶ ἡ Νιγρίτα; μοῦ λέει ὁ φίλος Παπαδόπουλος.

—Τοῦ χρόνου, πού θὰ ἔχη ξεραθῆ ἡ γῆ καὶ θὰ γίνονται πλέον ἔργα, ὄχι γιὰ τὴν ἀποξήρανσι, ἀλλὰ γιὰ τὸν ποτισμὸ της, πού μᾶς εἶπε κι' ὁ Κανάσης.

—Καὶ τὸ τυρὶ τοῦ Λιαυιλιά; μοῦ λέει ὁ φίλος Βαγουρδῆς. Δὲν κάθεται νὰ ἴδῃς καὶ ἕνα ἄλλο θαύμα τῶν Σερρών;

—Τὸ περιμένω, γιὰ νὰ...κρίνω, γιὰ τὴν ἀξία ὅλων αὐτῶν τῶν θαυμάτων! Ἐντωμεταξὺ, συναποκομίζω τὰ θαύματα τῶν δρόμων τῆς Νιγρίτας.

Τὸ θράδυ, στὰς ἑννέα καὶ μισὴ ἤμουνα στὴ Θεσσαλονίκη, στοῦ «Σωσίδη».

—Καὶ τί μᾶς ἔφερες ἀπὸ τὰς Σέρρας; μὲ ρωτοῦν ὁ Τζώτζας ὁ Σωσίδης καὶ ὁ Λούστας.

—Ἀπὸ ἕνα...χωράφι στὸν καθένα, τοὺς λέω καὶ τοὺς δείχνω τὰ παπούτσιά μου, πού εἶχαν ἀπὸ τρεῖς ὀκτάδες λάσπη, τὸ καθένα, ἀπὸ τὸν κάμπο τῶν Σερρών...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ἡ φλογερὸς ἐπαναστάτης Μπαρμπές. Ἡ ἐπαναστατικὴ του δράσις. Πῶς καταδικάστηκε ἀδίκως εἰς θάνατον. Πῶς ὁ Οὐγκῶ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ μ' ἕνα...τετράστιχο. Ὁ Τίτα Ρούφο καὶ ὁ πατέρας του. Ἡ ἐμπρακτὸς ἀποδοκιμασία τοῦ γέρο Ρούφο. Ἡ κέρησσα ντὲ Νουάιγ καὶ ὁ χωρικός, κτλ.

Ἡ περιφημὸς Γάλλος ἐπαναστάτης Ἀρμάν Μπαρμπέρ ἦταν, θὰ μπορούσε νὰ πῆ κανεὶς, γεννημένος ἐπαναστάτης. Ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος ἦταν κληρικός, μόλις ξέσπασε ἡ μεγάλῃ Ἐπαναστάσις τοῦ 1793, πέταξε τὰ ράσα του καὶ πολέμησε μετὰ τοῦφέκι στὸ χέρι γιὰ τὴν ἰσότητα, τὴν ἐλευθερία, καὶ τὴ δικαιοσύνη. Ὁ γιὸς τοῦ ἐπαναστάτου ἱερέως κατατάχτηκε κι' αὐτὸς στὸ δημοκρατικὸ στρατό, ἀφωσιώθηκε δλοψύχως στὴ Δημοκρατία, ἔλαθε μέρος σ' ὄλους τοὺς πολέμους τῆς Ἐπαναστάσεως κι' ἔδειξε τόση ἰκανότητα καὶ ἀνδρεία, ὡστε ἀνομόστηκε ἀπὸ τὸ λαό: «Ὁ ἕξι ἐπαγγέλιμα τοῦ ἐπαναστάτη».

Συνελήφθη ἐπανειλημμένως ἀπὸ τὰ κατόπιν βασιλικά καθεστῶτα ὡς ἐπαναστάτης καὶ κατεδικάσθη πολλές φορές. Γιὰ τελευταία φορά, συνελήφθη, γέρος πειὰ, ὡς ἐνεχόμενος στὸ Ἐπαναστατικὸ κίνημα τῆς 12 Μαΐου. Κι' αὐτὴ ὅμως τὴ φορά, τὸν ἔσυραν μπροστὰ στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον μὲ τὴν κατηγορία, ὅτι ἐσκώτισε κατὰ τὴν Ἐπαναστάσι ἕνα ὑπολογισμὸ. Ὁ Μπαρμπές κατήγγειλε στοὺς δικαστὰς ὅτι ἡ κατηγορία ἦταν ψευτική, ἀλλὰ τὸ Δικαστήριον, μολονότι τὸ ἔξερε αὐτό, τὸν κατεδίκασε εἰς θάνατον, γιὰτὶ ἔτσι εἶχε διατάξει ἡ Κυβέρνησις.

Ὅχι μόνον ὁ λαός, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ εὐγενεῖς ἐξηγέρθησαν γιὰ τὴν ἀδίκῃ αὐτῇ καταδίκῃ. Ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα τῆς Ὁρλεάνης μάλιστα παρεκάλουν τὸ βασιλεῖα Λουδοβίκο Φίλιππο νὰ δώσῃ χάρι' στὸν Μπαρμπές, ἀλλὰ ὁ μονάρχης, πιεζόμενος ἀπ' τὴν Κυβέρνησι, ἀρνήθηκε.

Τὴν παραμονὴ ὅμως τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ἀποφάσεως, ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ ἐμπνεύστηκε μιὰ ἰδέα, καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα πῆγε στὰ Ἀνάκτορα καὶ ὑπέβαλε στὸ βασιλεῖα μιὰ ἀναφορά, ἡ μᾶλλον ἕνα τετράστιχο, μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ ζήτησε χάρι' γιὰ τὸν Μπαρμπές, ἐν ὀνόματι τοῦ προσφάτου θανάτου τῆς κόρης του πριγκηπίσσης Μαρίας καὶ τῆς ἐπίσης προσφάτου γεννήσεως ἑνὸς μικροῦ ἀνεψιοῦ τοῦ βασιλέως, τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων, πού ἦταν ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου.

Ἰδοὺ ἡ ἔμμετρη ἀναφορά τοῦ Οὐγκῶ:
Γιὰ τὸ μικρὸ σας ἀγγέλο πού πάει στὸν οὐρανὸ
Καὶ γιὰ τὸ νεογέννητο θαλασσικὸ θλαστὸ
Χάρι'!... ὦ, χάρι'!... σὰς ζητῶ!...
Χάρι' ἐν ὀνόματι τοῦ τάφου!...
Χάρι', ἐν ὀνόματι τοῦ λίκου!...

"Ἐ, λοιπὸν, ὅτι δὲν κατάρθρωσαν ἡ ὑψηλὲς μεσολαθήσεις, τὸ ἐπέτυχε αὐτὸ τὸ ποιήμα. Ὁ βασιλεὺς ἔκλαψε ἀπὸ τὴ συγκίνησίν του, διαβάζοντάς το, καὶ χάρισε τὴ ζωὴ στὸν ἐπαναστάτη.
***

Κάποτε, στὸ θέατρο «Πολυθέαμα» τῆς Καρράρε τῆς Ἰταλίας, ὁ Τίτα Ρούφο πρωταγωνιστοῦσε σ' ἕνα γελοῖο μελόδραμα. Μεταξὺ τῶν θεατῶν, ἦταν κι' ὁ πατέρας τοῦ περιφήμου αἰδοῦ. Ὁ γέρο Ρούφο, ἂν καὶ σιδηρουργός, ἦταν μουσικῶς μορφωμένος. Κι' ὅταν ἄρχισε ἡ δευτέρα πράξις, θύμωσε σὲ τέτοιο βαθμὸ, βλέποντας τὸ οἰκτρό ἔργο, ὡστε ἄρπαξε ἕνα κάθισμα καὶ τὸ πέταξε πάνω στὴ σκηνή, φωνάζοντας στὸν Τίτα Ρούφο:
—Σοῦ ἀπαγορεύω, ἀδιάντροπε, νὰ ρεζιλίεις τὸ ὄνομά μου!
***

Κάποτε, ἕνας φτωχὸς Νορμανδὸς γεωργός, ὁ ὁποῖος εἶχε χηρέψει τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἐπεσκέφθη τὴν κόμησσα ντὲ Νουάιγ, ἡ ὁποία ἦταν ἰδιοκτῆτρια τοῦ κτήματος, πού καλλιέργουσε

Μολις ἡ εὐγενὴς ποιήτρια τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε:
—Λυποῦμαι πολὺ πού, ἔμαθα, ὅτι εἶχες τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃς τὴ γυναῖκα σου. Σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, κυρία μου! ἀποκρίθηκε ὁ ἀφελὴς χωρικός. Μοῦ συνέθη κι' ἄλλο ἀκόμα πιὸ φοβερὸ δυστύχημα. Ἐχασα τὴν ἀγελάδα μου!

—Ἐ, τί νὰ γίνῃ; δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι, τοῦ εἶπε τότε ἡ κόμησσα, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Θὰ βρεθοῦν ἄνθρωποι νὰ σὲ βοηθήσουν.

—Ναί, κυρία μου, βρέθηκαν κιόλας. Μὰ, ἐνῶ ἴσοι μοῦ λένε πῶς θὰ μοῦ βροῦν δευτέρῃ γυναῖκα, κανεὶς δὲν μοῦ λέει πῶς θὰ μοῦ βρῆ καὶ δευτέρῃ... ἀγελάδα!

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΜΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ νέα ὑπρέτρια ἐπισκέπτεται δυὸ παράξενες γεροντοκόρες γιὰ ν' ἀναλάβῃ ὑπηρεσία στὸ σπίτι τους.

—Ξέρεις τῆς λέει ἡ μιὰ ἀπὸ τίς δυὸ κυρίες της, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπίτι εἴμαστε μόνον δυὸ πρόσωπα: Ἐμεῖς. Ἀλλὰ ἡ δουλειὰ τὴν ὁποία θὰ κάνῃς εἶνε λίγο σκληρή.

—Ἄ! Γι' αὐτὸ δὲν με νοιάζει, ἀπαντᾷ ἡ ὑπρέτρια. Στὸ χωρὶο μου περιποιώμουνα ὄχι δυὸ, ἀλλὰ ὀχτώ...ἀγελάδες!

***

—Αὐτὸ τὸ μπιφτέκι, γκαρσόν, δὲν τρώγεται. Φώναξέ μου τὸν διευθυντὴ σου.

—Περιττόν, κύριε. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ φᾶτε σεῖς, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ φᾶ ὅτε ἐκεῖνος.
***

Ἡ οὐζὺ γ ο ς.—Εὐτυχῶς, αὐτὸ τὸ μῆνα θὰ ὑποφέρω λιγώτερες μέρες ἀπὸ τὴ φλυαρία τῆς γυναίκας μου.

Ἡ φίλ ο ς.—Γιατί;

Ἡ οὐζὺ γ ο ς.—Ἐἶνε Φεβρουάριος!...

